

196

TUỒNG TÍCH

SỐ 3

In lần thứ nhất

Mỗi cuốn 0\$20

LOÀI ONG TAY ÁO

Nói ra anh hãy vượt dần,
Vợ anh trắng gió cùng thặng bạn anh

20495

Chờn dung thầy Năm Châu và thầy Tư Chơi.

In tại nhà-in XƯA-NAY

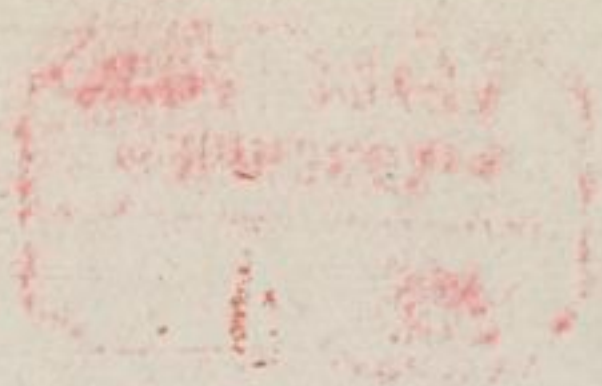
62, Bd. Bonard, 62

SAIGON

Giữ bản quyền — TOUS DROITS RÉSERVÉS — Cấm in trùng bản

82 Indochine
1776

1935

.....

上海
1935

1935

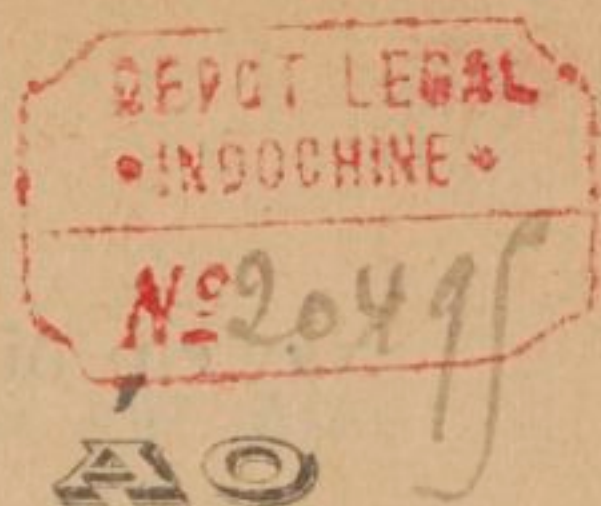
上海圖書館藏

1935

1935

1935

TUỒNG HÁT CẢI-LƯƠNG NHỎ

LOÀI ONG TAY AO

MÀN THỨ NHỨT

(Cảnh nhà sang trọng. Trần-Khanh là một gã thanh-niên tân-thời đang cùng nàng Tổ-Nga than thở từ giả chia phân.)

TRẦN-KHANH nói: *Này em ôi! Anh đi Xiêm phen này là: Tình nghĩa nặng cam đành chia cách, ái-ân sâu bắm dạ đoạn ly. Em ôi! Lời đoan thệ anh quyết gấn ghi, câu ước hẹn xin em nhớ tạc, nghe!*

TỔ-NGA nói: *Anh ôi! Nghe chàng phân mọi nỗi, khiến em rất đau thương. Anh nghĩ đó mà coi: Đạo vợ chồng tình nặng trăm đường, nay phân rẽ sao cho đành dạ đó a anh!*

TRẦN-KHANH nói: *Tuy biết vậy mặc dầu, nhưng mà em ôi! Con quốc gia hữu sự, anh phải xử vẹn phần, xin em gấn gượng chớ sầu thảm, mà nhọc dạ bi thương thấm đấm, ít lâu anh cũng sẽ về.*

CA VỌNG CỒ HOÀI LANG

Cái nợ Châu Trần, tình nghĩa ái-ân, muôn phần
[nặng gánh,

Nay phải cách xa, từ đây tạm biệt, lòng thương
[chẳng xiết, ai biết cho cùng?

Tấm lòng son, như đốt ruột, làm sao cho được,
[Ngưi Chúc chung cùng,

Đoạn trường cho ai, trong cơn cách mặt, bấy lâu
[chung hiệp nay phải đoạn lìa,

Nợ tình thiếp mang, ái-ân quá nặng, cay đắng vô
[cùng.

Này em ôi ! Nhìn nhau cho tạt mặt khiến tấm lòng
[xót xa,
Đau đớn phi thường nghĩ lại thêm thương chia
[đường Nam, Bắc ;
Nhưng anh phải dẫn lòng, ngăn sâu tạm biệt chi
[xiết sâu riêng,
Em chớ có ử ê, cũng đừng buồn thăm sâu bi hao
[mòn vóc ngọc,
Để cho anh tách dậm lên đường, em đừng thăm-
[thiết thủ tiết đợi anh !
Tổ-NGA ca : Lòng rất buồn lòng từ đây chia cách,
[lòng em thăm dậm chi xiết sâu tình,
Từ đây ly biệt, thống thiết tắc thành.
Chàng ôi ! Đôi ta ví dầu xa nhau lưỡng ngả, tắc dạ
[chớ xa,
Em cũng dám khuyên chàng gìn lòng nắm giữ mỗi
[đạo tào-khang,
Đừng mê câu sang-cả học đòi gương chạ thiên-hạ
[họ cười,
Nghinh tân yếm cự thói xấu anh chớ đeo mang !
Đạo nghĩa ba sinh chung tình khá nhớ, tuy là Tề,
[Sở cách trở đôi đàng,
Nhưng cũng còn ngày vợ chồng tái ngộ chung vui,
Từ đây hai ngã keo sơn rời rã dám trách bấy trời,
Này anh ôi ! Ngăn sâu lấp thăm, xin nhớ mấy lời
[nguyên ước hôm nay.

Nói: *Này chàng ôi !* Lòng thiếp dường như dao
cắt, dạ xót tựa thể kim châm. Cũng vì nặng nghĩa
châu trần, nên mới khiến đêm thương ngày nhớ !

TRẦN-KHANH nói: *Em ôi! Vuốt da thăm, em mưa
đừng than-thở, lấp cơn sầu em chớ khá cần ngăn,
biết bao nhiêu lệ thăm khôn ngừng, càng nhắc đến lại
càng buồn tủi, để qua ở bên yên rồi sẽ cho rước em.*

TỐ-NGA nói: *Chàng ôi! Chàng đi phen này thật là:*

CA XUÂN-NỮ

Cắt ruột thăm, Chia anh én muôn phần xót đau!

Vì ai thăm-thiết phiền sầu,

Mang tâm sự ngồn-ngang một bầu.

Anh ơi cái nghĩa đá vàng,

Người đi kẻ ở, Tâm bào héo don!

Từ đây cách trở nước non,

Phòng thu thiệp những, Trông mòn con người,

Chàng đi để sự thăm thê,

Cái đều tưởng nhớ ngày nào mới ngui,

TRẦN-KHANH ca: Cái nghĩa Ngưu-Lang,

Nặng lòng yêu quý,

Nghỉ đã đến cùng, tất dạ em khó an.

Từ nay Nam Bắc chia đôi,

Nhưng ngày kết cuộc sau rồi sẽ hiệp nhau,

Nhìn nhau như thắc tâm bào!

Ngàn cay vạn đắng như bào phế cang.

TỐ-NGA nói: *Chàng ôi! Cơn ly biệt bao đành vui
vẻ, lúc chia lìa khó nổi an lòng. Anh xa chốn loan
phòng, để thương nhớ đêm ngày em gánh nặng.*

TRẦN-KHANH nói: *Em tua gấn gương, chớ lăm thử-
than, để cho anh trời tách dặm tràng, đừng quyến-
luyến chẳng an dạ ngọc.*

CA KIM TIỀN

Vây em tua, Gát sầu giả vui,
Anh vện xử, Cái phận râu mày,
Em mưa chớ, Lắm lời thở-than,
Khiến da xót đau.
Em dẫn lòng, đừng bịnh rịnh, chớ ưu phiền,
Hãy gát thảm ngăn sầu gương vui,
Anh mới dặng nguì.

TỔ-NGA : Chàng ôi ! Xiết bao xót dạ,
Nghỉ càng thảm thê, Cho thiếp lắm thay,
Một phen này, Chồng vợ chia tay,
Đoạn cang trảng, Ai thấu lòng đây ?
Hôm nay cách bạn,
Khối tình gánh nặng, Ớn nhận lia đôi !
Xót đau chẳng hạn, Tấm lòng khốn hại.

Nói : *Chàng ôi ! Đau lòng em lắm chàng ôi !*

TRẦN-KHANH nói : *Em khá dẫn lòng đi em !*

TỔ-NGA nói : *Chàng đi khá nhớ mấy lời tâm huyết
em căng dặn anh ngày hôm nay đây nghe :*

CA XANG XỬ LIẾU

Nợ tình thiếp nặng mang,
Ghi nhớ đạo tào-khang, Chớ phai đá vàng.
Bao nhiêu câu thề nguyện, Em ghi lòng tạc đá,
Nghĩa nặng tình sâu, Bấy lâu nặng lòng.

TRẦN-KHANH ca : Em chớ phiền, Rán khóa lấp,
Chẳng thế nào, Anh ở quấy !
Dầu cho cách phân thể mấy,
Tắc riêng anh nguyện không sai,
Gìn giữ thi chung.

TỔ-NGA nói: *Giờ chót này anh cùng em phải chia tay, vậy trong lúc lên đường em xin chút cho anh:*

NGÂM: Xứ người đất khách thái bình,
Tấm lòng thiết thạch sắt định chờ đời.

HẠ MÀN

MÀN THỨ NHÌ

(Cảnh nhà giàu. Cô Tổ-Nga ngồi nhớ chồng than thân phận, giọt lệ tuông dài, nét mặt rất nên âu sầu thâm đạm.)

TỔ-NGA nói: *Than ôi! Nhìn trướng nội vắng hoe sau trước, đoái màn loan gối chích nệm nghiên, ôm chuỗi sầu chi tiết nỗi đau phiền, gây đoạn thảm vì ai cho nên nỗi. Tôi nghĩ lại duyên phận của tôi thật là mỏng mảnh không biết bao nhiêu mà kể; đã là phận đàn-bà, mười hai bến nước trong nhờ đục chịu chờ biết làm sao. Nhưng mà than ôi! Tình phu phụ tấm lòng mang quá nặng, nghĩa gối chăn sao khỏi chữ nhớ thương. Thảm thiết thay cho kiếp má hường, cầu mạng bạc đã đánh cam vậy.*

CA VỌNG CỒ

Trót nặng nguyên tình duyên sao ngăn ngủi,
Nghĩa gối chăn, ta gánh nặng tình thương,
Mối tương tư đã vượn vấn trong lòng.
Đêm ăn thăm ngày lại nuốt nồng,
Trách ai thêu ai khéo dệt nghĩa vợ ăn chồng,
Làm cho người kim cồ không thoát vòng khổ tâm?
Thì đà xui cho đôi bên gặp gỡ,
Tạo-Hóa khéo cơ cầu xui cho lỡ dở tơ duyên,
Trời xanh thật ông quá ư cay nghiệt,

Cột khách đa tình ôm mỗi tương tư!
Từ thuở đành căng răng rẽ đường,
Thiếp phải chịu thâm thiết phi thường,
Nói cho đúng ra hay là ông ghét bỏ chi,
Nên ông đành cắt-cờ đường ni!
Nếu ông không tha chẳng thứ những trang quần-hồng,
Thì ông sanh ra người như thiếp đây làm chi?
Suy xét lại xưa nay những khách hữu tình,
Phải chịu đều khổ hại đau thương,
Ta toan khuây lãng lếp qua nỗi sầu,
Nhưng khó thay mà làm lãng cho qua.

Nói: Trượng nội còn đương than thở, sân ngoài
bỗng thấy Nguyễn-huỳnh, *đạ thừa anh*, Chuyện chi
anh muốn trần tình, tua khá giải bày sau trước?

NGUYỄN-HOÀNH nói: *Thưa cô nương!* Vốn tôi có
việc nên đến tỏ bày, chẳng tường huynh trưởng đi
đâu, mà chẳng thấy ra vào gia nội?

CA BÀI TẠ

Tôi vì cũng có chuyện cần,
Mới là đến tận quới gia,
Anh đâu vắng khiến tôi ngại lòng?
TỔ-NGA: Nguyễn-huỳnh chưa lời cặn tỏ,
Tôi đâu thấu rõ nguồn cơn,
Xin khá nói rõ sự duyn,
Cho thiếp đặt rõ thiệt hơn lẽ nào?

Nói: Chồng tôi nay đi vắng, anh muốn bày tỏ đều
chi? Xin tỏ lại tường tri, kéo lòng tôi ái ngại.

NGUYỄN-HOÀNH nói: *Ở nhà lẻ-lai một mình chắc
là chị buồn lắm chớ?*

TỔ-NGA nói: *Buồn thì hẳn buồn thiệt. Nguyên-huynh nghĩ lại đó coi, đạo nghĩa vợ chồng với nhau đầu ắp tay gối, ngày hôm nay phải chia lìa hai ngã thì sao cho khỏi buồn, a Nguyên-huynh!*

CA XUÂN NỮ

Xét lại càng,
Thèm thăm thiết tuồng trăng lụy châu,
Từ khi hai ngã chia đàng,
Xui cho thiếp xốn xang đoạn tràng.
Than ôi! Xét đến rất buồn,
Vì ai nên mới, Muôn ngàn khốn nguy,
Từ khi cách biệt lưỡng phang,
Phòng thu thiếp những, Trông mòn con người.
Ngày đêm thăm đăm thiết tha,
Nhắc càng thốn thức, Lòng này không an!

NGUYÊN-HOÀNH: *Mấy tiếng phân xét càng thăm bấy,
Duyên nợ chia lìa, Thương hại bấy cho ai,
Tuy nay Nam Bắc chia đôi,
Nhưng ngày kết cnộc, Sau rồi cũng hiệp nhau.
Vì ai nên khiến thăm phiền,
Thấy mà đau đớn, Vô cùng dạ riêng.*

Nói: *Cô nương ôi! Chử thanh xuân bất tái, thương cho ai mà cũng tưởng vì ai! Cô nương phải biết rằng: Bao đành xuân sắc bỏ hoài, mà chẳng tiết thương phận bạc, a cô nương!*

TỔ-NGA nói: *Tuy biết vậy mặc dầu, nhưng mà mười hai bến nước trong nhờ đực chịu, chớ biết làm sao bây giờ? Thiếp dầu phận rủi xa cách châu-trần, cũng cam lòng chẳng quản không cần, chớ: Không lẽ lại bạc với tình nghĩa?*

CA KIM TIỀN

Thân em đây, Thật là buồn thay,
Duyên nợ phải, Cách trở như vầy,
Anh nhắc đến, Khiến càng thấm thê,
Chớ chẳng ích chi. Nay đành lòng,
Đành chịu vậy, Nếu ưu phiền,
Ắt phải khổ thân này nhọc lao,
Chớ chẳng ích chi!

NGUYỄN-HOÀNH ca: Lời phân khiến tôi chạnh dạ,
Nghĩa tình thật ai, Sao khéo khiến xui,
Tại nơi trời chồng vợ chi ly,
Khiến dạ này chi xiết sầu bi.

TỔ-NGA ca: Trong cơn cách mặt,
Đêm ngày tưởng vọng, Chút phận hồng nhan,
Rất nên bạc mạng, Đau lòng vô hạn.

Nói: *Cảng phận của thiếp bạc mạng phải sao chịu
vậy biết sao bây giờ?* (hai người liếc mắt đưa tình nhau.)

NGUYỄN-HOÀNH nói: *Nay tôi có việc gấp, để mai
tôi sẽ đến tỏ đều ích lợi cho cô nghe. Xin chào cô.*

TỔ-NGA (liếc mắt cười) nói: *Chào thầy!*

(Nguyễn-Hoành liếc mắt ra về, Tổ-Nga đưa tới cửa)

HẠ MÀN

MÀN THỨ BA

(Cảnh một giảng phòng bên Xiêm, Trần-Khanh đang ngồi
nhớ vợ than thở, bỗng có Thái-Hòa là bằng-hữu đến thăm.)

TRẦN-KHANH nói: *Ồi thảm thiết biết bao nhiều!*

THÁI-HÒA (bước vào) nói: *Chuyện gì mà thảm?*

TRẦN-KHANH nói: *Ủa anh! Qua đây hồi nào?*

THÁI-HÒA nói: *Bạn mạnh giỏi há?*

TRẦN-KHANH nói: *Mạnh giỏi! Còn anh?*

THÁI-HÒA nói: *Tôi cũng như thường. Tôi mới nghe anh than thở, chẳng rõ anh buồn đều chi vậy?*

TRẦN-KHANH nói: *Có chi đâu! Số là tôi vì phận sự phải xa cách hiền thê tôi cho nên nhớ đến tình nghĩa vợ chồng, mà than thở đó thôi chứ có chi đâu!*

THÁI-HÒA nói: *Ờ...ờ..... Tôi nghe chuyện nhà anh nhiều lắm, anh còn thương tưởng đến mà làm chi? Vợ anh đã tư tình với Nguyễn-Hoành rồi!*

TRẦN-KHANH nói: *Trời ôi! Ai nói tôi còn ngờ, chứ..... trời ôi! Tôi có dè đâu tác tệ..... đến nỗi này?*

THÁI-HÒA nói: *Anh đừng có nóng giận để thông-thả tôi nói cho anh nghe đầu đuôi tường tận. Chẳng Nguyễn-Hoành là một đứa lòng muôn dạ thủ không sai. Cái buổi nó nguy nàn chánh tôi biết anh lấy tấm lòng hảo hiệp mà trợ cấp nó nhiều phen no ấm.*

TRẦN-KHANH nói: *Mà bây giờ nó phản mới tức!*

THÁI-HÒA nói: *Sao anh biết nó phản anh?*

TRẦN-KHANH nói: *Thì anh mới nói đây!*

THÁI-HÒA nói: *Nguyễn-Hoành bất lương thiệt! Hiện nay tôi nuôi nó trong nhà, ngọt bùi đều sốt chia cho ăn. Khi hẵn làm việc bắt phải đó lại về khoe với tôi, tôi càng lúc giận biết bao nhiêu. Cách mấy ngày trước đây tôi nhứt định xa nó và mắng nó nhiều câu rất nặng nề xấu hổ. Chắc thế nào ở nhà nó cũng kiếm nơi khác mà ở. Tôi buồn quá, lại sẵn có dịp chủ sai đi Xiêm, nhớ trực chuyện nhà anh nên đến nói cho anh hay kéo anh làm tay gian ác.*

TRẦN-KHANH nói: *Chừng nào anh mới về?*

THÁI-HÒA nói: *Chừng vài ngày nữa đây!*

CA KIM-TIỀN

Lũ gian phu, dâm phụ ghét thay,

Tôi thật tức ấm-ức vô cùng,

Nói anh biết kéo lắm lũ gian, Phải chịu khổ tâm

TRẦN-KHANH ca: Nghe đều này,

Buồn bấy dạ, Ghét con đàn bà,

Sao chẳng tưởng nghĩa tình bấy lâu,

Rất nặng xiết bao, Thì nay đã sanh tác tệ,

Nghĩ càng giận thay, Cái lũ gian dâm,

Nguyên phen này trừ khử loài gian,

Để như vậy tức tối nào an, Cảm ơn anh thật,

Có lòng với bạn, Chịu nhọc tìm tôi,

Tổ ra các việc, Nghĩa dày tác dạ.

Nói: *Thế nào tôi cũng thừa dịp bắt bọn này tại trận mới thỏa tấm lòng.*

THÁI-HÒA nói: *Anh muốn bắt, phải dè dặc cho lắm. Tôi lấy làm đau đớn giùm cho anh.*

TRẦN-KHANH Nói: *Anh ôi! Tôi thật là bạc mạng lắm đa anh. Chớ tôi đối với vợ tôi là:*

CA VỌNG CỒ HOÀI LANG

Một chữ tình tôi tưởng không ai so bằng hạnh phúc,

Đòi đưa mến nhau, chẳng một chút phiền nhau,

Những bấy lâu thương tưởng vô cùng,

Nặng ân lớn nghĩa chồng vợ một lòng,

Chớ có hay đâu xảy ra cái việc như vậy?

Mấy lời anh mới nói tôi dường tỉnh giấc Vu-san,

Từ rày trúc mai chia hai thắm bấy,

Tan rã cái gia-đình, vô hạn thương tâm,
Đắm sắc mê dâm thật cái quân vô loại,
Rủi bấy vô cùng én nhận chia phân !
Rày đả đánh lưỡng phang Tấn Tần,
Cảnh ngộ ấy tức tối bấy muôn ngày.

THÁI-HÒA ca : Tưởng như anh thôi đừng có thảm
Chẳng sá con đàn-bà, anh phải lắm sầu lo, [thiết chi,
Ấy chẳng qua anh ngán-ngủi căn duyên Châu-Trần,
Nên sanh ra đều đắng cay đường nì,
Anh nên xét lại cho đến nước cùng,
Khá lấp đoạn sầu, trời kệ quân gian,
Hơi đâu phải chứa ôm sự buồn,
Mà hao mòn tấm thân quý báu anh đây.

NÓI : *Chiều tôi sẽ đến rước anh đi ăn cơm chơi.*

TRẦN-KHANH nói : *Tôi lấy làm cảm ơn anh lắm !*

HẠ MÀN

QUÁN RẠNG-ĐÔNG

116bis, Côté Viénot Chợ Mới, Halles Centrales Saigòn

Chỉ có một mình Nhà-In Xưa-Nay xuất bản Cải-lương
cổ nhỏ đáng gọi là tuồng vì mỗi cuốn đều chia màn rảnh
rẽ và kết cuộc mỹ-mãng. Cách bố cuộc khéo, văn hay, bài
ca rất mùi, in khéo, hình đẹp, dầu cho cải-lương cỡ-lớn
cũng chẳng ăn qua nổi. Thiệt tuồng cải-tương mà giá rẻ
như bài-ca.

Mau biết đánh vần, Mau biết đọc chữ Quốc-Ngữ,

Mau biết viết trúng chữ Quốc-Ngữ,

Hãy mua Văn Quốc-Ngữ hiệu :

“ CON RỪA CON THƠ CHẠY ĐUA ”

In khéo, chữ đậm giá rẻ. Có 66 cái hình vui mắt trẻ.

MÀN THỨ TƯ

Cảnh nhà nàng Tố-Nga. Nàng đang ngồi ngó chừng ngoài đường, có ý trông chờ mong mỗi ai lắm.

TỐ-NGA nói: *Không biết bữa nay sao tình-nhân của tôi đến trễ như vậy cả?*

CA XANG XỬ LIỄU

Trong lòng thiếp rất trông,
Lẽ chàng đã đến nơi,
Có đâu trễ chầy, Ta rất mang tình nặng,
Cùng Nguyên-Hoàn phối hiệp.
Nay lên chồng tôi, Kết duyên với chàng ;
Nhưng xóm giềng, Chẳng kể biết,
Có lo gì, Chồng rõ thấu !
Ái-ân chúng ta nặng triệu,
Dè đâu hiệp mặt đôi hôm, Đa khẩn keo sơn.

Nói: *Không biết tại làm sao mà tôi thương chàng Nguyên-Hoàn vô cùng vô tận đi vậy kia?*

NGUYỄN-HOÀN (vô cười) nói: *Thiệt không?*

TỐ-NGA (làm bộ giận) nói: *Cha! Bữa nay bỏ theo cô nào đó đi, cho nên đến trễ dữ vậy. Đi đâu? Đi đâu mà ôm góí như vậy?*

NGUYỄN-HOÀN nói: *Bữa nay trễ thật. Để tôi nói chuyện này cho nghe. Cái thằng cha Thái-Hòa đáng ghét lắm. Minh tưởng tình bằng-hữu nên nói thuật chuyện cho nó nghe, chẳng ngờ nó trở lại nó mắng mình một cách quá ư thậm tệ, tôi ghét không thêm ở trong nhà nó nữa, nên nay anh đến cho em hay, em có muốn đi với anh hay không?*

TỔ-NGA nói : *Đi đâu ?*

NG-HOÀNH nói : *Chúng ta dẫn nhau lên Nam-Vian !*

TỔ-NGA nói : *Đề em nghĩ lại coi đã, mai này em sẽ trả lời cho anh rõ.*

(Nguyễn-Hoành cởi áo măng trên móc, rồi lên giường nằm với Tổ-Nga. Bỗng nghe tiếng Trần-Khanh kêu cửa.)

TRẦN-KHANH (ở ngoài) nói : *Mở cửa cho mau ! Làm giống gì ở trống lâu vậy ? Mau lên ! Mau lên ! !*

TỔ-NGA nói : *Chết rồi ! Chồng tôi về ! Chắc chết !*

NG-HOÀNH nói : *Làm sao ? Trời ôi ! Trốn đâu ?*

TỔ-NGA (lính quính) nói : *Không trốn đâu được ! Anh nhảy đại ra cửa sổ này đi !*

(Ng-Hoành hoãn vĩa bỏ đồ lại nhảy ra cửa sổ. Tổ-Nga ra mở cửa, mặt mày sợ-sệt tái xanh.)

TRẦN-KHANH (chạy a vào điểm mặt Tổ-Nga) nói : *Con dân-phụ, con khốn nạn, mi còn chối được không ?*

CA MẬU-TÂM-TỬ

Ấy quả tang bắt được hôm nay,
Mi loài khốn bày việc tồi-tàn,
Chẳng kể chi đâu ân cùng nghĩa,
Mày quả đứ như nhục vậy đây,
Chẳng biết xấu xa.

Nghe rõ ràng nói chuyện với trai,
Tức ta vì chẳng kịp vào đây,
Đặng ta xem tang mặt kẻ gian,
Nó đã trốn còn để áo đây !

Loài này vô lương chẳng sai.

Nói : *Mi đâu có chối cũng còn cái áo này làm tang*

cổ. (Trần-Khanh thấy cái áo cổ thêu trên miệng túi nhỏ hai chữ Thái-Hòa thì ngạc nhiên) *Ủa! Nếu vậy mi cùng Thái-Hòa ngoại tình hay sao? Không phải với Nguyễn-Hoành sao?*

TỔ-NGA (nảy sanh ý kiến) nói: *Chàng ôi! Xin chàng tha thứ cho em nhứt phen lần lờ nào!*

TRẦN-KHANH (càng nghi) nói: *Mi cùng ai nói chuyện vừa đây? Nói thiệt cho mau!*

TỔ-NGA nói: *Cùng Thái-Hòa!*

TRẦN-KHANH (tái mặt) nói: *Cùng Thái-Hòa! Thằng Thái-Hòa khốn nạn!! Đả lấy vợ ta còn kiếm ta mà bày chuyện, đó là nó đánh đầu ta chớ gì! Nhưng đầu với ai đi nữa mi cũng là con lang-chạ nhuốt-nhờ! Phải ra khỏi nhà ta tập tức. Đi đi cho mau!*

TỔ-NGA (lớn lên xách hoa-ly đi) nói: *Thôi, em xin chúc chàng ở lại bình an.*

TRẦN-KHANH (trợn mắt) nói: *Ta không cầu! Đi cho mau! (Tổ-Nga đi) Quân không biết hổ han, văng mặt chồng đã sanh lòng trâu chó. Còn thằng Thái-Hòa bất lương tàn nhẫn thiệt, may không ta nghi lầm Nguyễn-Hoành thì tội nghiệp cho chàng biết bao nhiêu. (Mở gói đồ của Nguyễn-Hoành bỏ quên ra xem) Đây, trời ôi! Bộ thằng Thái-Hòa nó tính đến nhà tôi nó ở luôn hay sao chớ! Bộ nó tưởng tôi chết rồi sao? Đây này, áo nào cũng có thêu chữ Thái-Hòa đây nè! Cái tên tốt quá! Đồ khốn nạn!*

CA BÀI TẠ

Thật là tức giận vô cùng,
Đả làm huynh-đệ với nhau,

Sao trở dạ vô lương có này ?
Càng xét thôi lòng thêm xót,
Càng xét càng tức lòng thay,
Quân vô loại rất nên bất bình.

(Thình lình thẳng бой của Thái Hòa tên là thẳng Mốc bước vô, mặt ngó quanh đảo dác đường như kiếm ai.)

TRẦN-KHANH hỏi : *Mây đi kiếm chủ mây phải không?*

THẰNG MỐC nói : *Dạ không ! Chủ tôi đi vắng không có ở nhà. Tôi kiếm thầy Nguyễn-Hoành.*

TRẦN-KHANH nói : *Nguyễn-Hoành ở đâu đây ?*

THẰNG MỐC nói : *Thầy Nguyễn-Hoành hằng ngày đều đến nhà này cho nên tôi mới biết lại đây mà kiếm thầy chớ. Còn cậu Thái-Hòa là chủ tôi đi Lục-Tĩnh cả tuần nay chưa về. Thật cực lòng quá ! Thầy Nguyễn-Hoành ở đâu với chủ tôi, tuần trước bị chủ tôi rầy sao không rõ thầy giận nên nay thầy thừa dịp tôi đi chơi, ở nhà thầy cạo tủ áo quần chủ tôi thấy tóm thâu không còn một món ! Tôi mới về thấy thất kinh chạy kiếm cùng không gặp. Tôi biết thầy hay đến nhà này, mà thẳng tư boy nói nó thấy thầy vô nhà này hồi này có ôm cái gói và bạn bộ đồ nỉ đen, bộ đồ nỉ đỏ của chủ tôi chớ thấy làm gì có ! (ngó lên thấy áo treo trên móc) Kia ! Áo này của chủ tôi, còn cái quần đâu không thấy ?*

TRẦN-KHANH (hội ý) nói : *Đồ này của chủ mây hết thấy, hãy đem về đi, còn thẳng Hoành đã trốn rồi.*

THẰNG MỐC (ôm gói) nói : *Cám ơn thầy (đi vô).*

TRẦN-KHANH (một mình) nói : *Còn lắm nữa ! Trời*

ôi! Nếu không có thằng Mốc đến đây thì tôi mất bạn tôi oan biết bao nhiêu. Thì cũng vì cái áo. Có dè đâu thằng khốn-nạn Nguyễn-Hoành nó trộm đồ của người ta mà bán. Ta thấy cái áo này tưởng của đũa gian-phu, nay rõ lại thật áo của người vô tội. Thằng Hoành rõ thật là : “Loài ong Tay Áo”.

HẠ MÀN — VẮNG

Cải-lương nhỏ của Nhà-In Xưa-Nay mới xuất bản rất hay. Sự tích thuở giờ chưa ai biết mà cũng chưa in trong sách nào hết. Trọn tích, văn hay, bố cuộc khéo, kết cuộc mi-măn, chẳng phải bài ca tạp-hợp như các hiệu khác.

1. — Trần-Hưng-Đạo giảng thề,
2. — » bình nguyên.
3. — Oan hồn thực-nữ,
4. — Cô Ba Gi-Nết.
5. — Lê-văn-Duyệt xuất thân,
6. — » hạ thành Phú-Xuân.
7. — » viếng Gia-Long,
8. — Gia-Long hạ Bắc-Thành,
9. — Đông-Cung-Cảnh đi Tây,
10. — Võ-Tánh và Ngô-tùng-Châu
từ tiết tại thành Qui Nhơn.
11. — Cậu Hai Miên đánh thầy cai-tổng,
12. — Di Tây, Đại chiến A-Lơ-Măn.
13. — San-Hà Xả-Tặc (I và II).
14. — Vọng cổ Bảo-Đại du học Pháp,
15. — » Bảo-Đại hồi loan.
16. — Lê-Lợi chài cá dặng gương thần,
17. Nguyễn-Huỳnh-Đức khạt máu vô mặt vua Xiêm,
18. — Trưng-Trắc Trưng-Nhị.

In tại Nhà-In XƯA-NAY 62, Boulevard Bonard Saigon.

1. — Trần Hưng-Đạo giảng thẻ,
2. — Trần-hưng-Đạo bình nguyên.
3. — Oan hồn thực-nữ,
4. — Cô Ba Gi-Nết.
5. — Lê-văn-Duyệt xuất thân,
6. — Lê-văn-Duyệt hạ thành Phú-Xuân.
7. — » viếng Gia-Long
8. — Gia-Long hạ Bắc-Thành,
9. — Đông-Cung-Cảnh đi Tây,
10. — Võ-Tánh và Ngô-tùng-Châu
tử tiết tại thành Qui-Nhơn.
11. — Cậ Hai Miên đánh thầy cai-tổng,
12. — Đi Tây, Đại chiến A-Lơ-Măn.
13. — San-Hà Xả-Tặc (I và II).
14. — Vọng cổ Bảo-Đại du học Pháp,
15. — » Bảo-Đại hồi loan.
16. — Lê-Lợi chài cá dặng gương thần,
17. — Nguyễn-Huỳnh-Đức khạt máu vô mặt vua Xiêm,
18. — Trưng-Trắc Trưng-Nhị.

BẢN ĐỜN KIỂM KIỂM-THỜI

Tác giả: HUỲNH-HÀ

Có đủ hết các bài ca theo điệu kiểm-thời,
có chỉ nhịp và câu rõ ràng.

Giá mỗi cuốn. 0\$60

BẢN ĐỜN VÀ BÀI CA PHÙNG-HÁ

Tác giả: HUỲNH-HÀ

Dày 48 trương, mỗi bản đờn có bài ca
in đối nhau. In lần thứ nhì.

Giá mỗi cuốn. 0\$60

FASCICULE
EMPLAIRES

Cải-lương cổ nhỏ của Nhà-In Xưa-Nay đã xuất bản

TUÔNG TÀU

1— La-Thành thọ tiên,	18— Trương-Lương dựng dếp.
2— Hàn-Tín lòn tròn,	19— Dư-Nhượng đã Long-Bảo.
3— Sở-Vân té lâu,	20— Ngô-Khởi sát thê cầu-tướng.
4— Tang-Đại già gái,	21— Lý-thế-Dân treo Ngọc-dải.
5— Tây-Thi ngộ Phù-Ta,	22— Tiết-Ứng-Luông viên-môn tội tử.
6— Bá Lý-Hề,	23— Triệu-Tử đoạt Ấu-Chúa.
7— Trang-Tử vô bông,	24— Vợ Ngủ-viên-Thiệu bị tên.
8— Phụng-Nghi-Đình,	25— Triệu-k.-Dẫn đưa Tr-Kinh-Nương
9— Quang-Âm thị kính,	26— Mộc-quế-Anh dựng cây.
10— Mỏ tim Tỳ-Cang,	27— Tiết-Cương phá Thiết ngu phần.
11— Quắc-Trì gãy giản,	28— Lương-sơn-Tòng xuất gia.
12— Trâm-Trịnh-Ân,	29— Xử bá-đao Từ-hải-Thọ.
13— Trụ mê Đắc-Kỹ,	30— Mục-Liên Thanh-Đề.
14— Chung-vô-Diệm,	31— Quang-Âm du địa-phủ,
15— Nguyệt-Kiều di tu,	32— Xử án Bàng-Quý-Phi.
16— Na-Tra lóc thịt,	33— Tiết-Giao đoạt ngọc.
17— Võ-Tòng sát tầu	34— Thôi-Tử thí Tề-quân

HÃY CHỦ Ý!

Muốn cho trẻ em mau biết, mau hiểu,
mau thuộc, mau thông, mau đọc Quốc-
Ngữ nên mua vắn Quốc-Ngữ hiệu:

“ CON RỪA CON THỎ CHẠY ĐUA ”

Của Nhà-In XƯA-NAY, 62 Bd. Bonard, Saigon, xuất bản